

Παρέμβαση από: Χαράλαμπο Κουρουνή, Δικηγόρο παρ' Αρείω Πάγω (ΑΜΔΣΘ 8210), μέλος ΔΣ ΔΣΘ Διδάκτορα Νομικής ΑΠΘ, μεταδιδακτορικό ερευνητή, Διδάσκων στο Τμήμα Δημόσιας Διοίκησης ΕΑΠ,Καραολή και Δημητρίου 6,2310552400, 6973935087

Παρέμβαση στην ενότητα «Δικηγόροι και κοινωνία»

Σε μία περίοδο σκληρής δοκιμασίας των υλικών συνθηκών επιβίωσης και διακινδύνευσης θεμελιωδών κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων, η ανάδειξη της κοινωνικής ευαισθησίας και η αντιστοίχησή της τόσο στην καθημερινή άσκηση της δικηγορίας, όσο και στη συλλογική μας έκφραση θα συμβάλει στην αποκατάσταση του κοινωνικού μας ρόλου, τη σύνδεση με τα συμφέροντα του απλού πολίτη και τη δημιουργία ανασχετικών φραγμών σε κάθε αυταρχική μεθόδευση. **Η κρατική καταστολή, η αυθαιρεσία της δικαστικής και της εκτελεστικής εξουσίας, η εξευτελιστική μεταχείριση των πολιτών από τα Μ.Μ.Ε., η καταπίεση των LGBTQI λόγω σεξουαλικού προσανατολισμού, τα εθνικιστικά και ρατσιστικά κρούσματα, η βάρβαρη πραγματικότητα του σωφρονιστικού συστήματος, η οικολογική καταστροφή μέσω της κλιματικής αλλαγής και όχι μόνο, είναι θέματα που πρέπει να μας αγγίζουν άμεσα όχι μόνο ως πολίτες αλλά και ως σώμα.**

Σ' αυτό το πλαίσιο, η σχέση των δικηγόρων με την κοινωνία δεν μπορεί να ειπωθεί ανεξάρτητα από τις εξελίξεις της τελευταίας δεκαετίας. Στα χρόνια των μνημονίων, σταθήκαμε μάρτυρες εξοντωτικών πολιτικών, που εξαφάνισαν πολλούς συναδέλφους μας από τον επαγγελματικό χάρτη με τον ίδιο ακριβώς τρόπο με τον οποίο επέβαλλαν μια μεγάλη αναδιανομή πλούτου υπέρ του κεφαλαίου και σε βάρος των εργαζομένων. Είδαμε, **ενδεικτικά:** α) επιβολή ΦΠΑ στις δικηγορικές υπηρεσίες, κατά μετατροπή της δικηγορίας από λειτούργημα σε επιχείρηση, β) επιβολή τέλους επιτηδεύματος, φορολογία εισοδήματος χωρίς αφορολόγητα ποσά για την εξασφάλιση του προς το ζην και 100% προκαταβολή φόρου, γ) αύξηση των παραβόλων για την άσκηση ενδίκων βοηθημάτων και τον πολλαπλασιασμό της αξίας των ενσήμων για καθημερινές αιτήσεις και αντίγραφα, δ) επιβολή και δη υποχρεωτική (έστω και με αναστολή ενός έτους) του θεσμού της διαμεσολάβησης, που ιδιωτικοποιεί την απονομή δικαιοσύνης και απομακρύνει ύλη από τους δικηγόρους, ενώ ταυτόχρονα ευνοεί το ισχυρότερο από τα διάδικα μέρη (ασφαλιστικές εταιρείες, τράπεζες κλπ), ε) ανοχή στη λειτουργία δικηγορικών γραφείων ως εισπρακτικών εταιριών. **Στο πεδίο της προσβολής των κοινωνικών αγαθών και**

δικαιωμάτων, είδαμε α) τη σωτηρία των τραπεζών να ανάγεται σε υπέρτατο νόμο του κράτους, με αποτέλεσμα την καταπάτηση των λαϊκών δικαιωμάτων στο βωμό των συνεχών ανακεφαλαιοποιήσεών τους, β) την ουσιαστική αφαίρεση των προνομίων των εργατικών απαιτήσεων στους πλειστηριασμούς, πάλι υπέρ των τραπεζών, γ) την ιδιωτικοποίηση βασικών δημόσιων αγαθών και φορέων όπως η ενέργεια, οι τηλεπικοινωνίες και τα λιμάνια δ) την επίθεση στους οικονομικά ασθενέστερους ελεύθερους επαγγελματίες μέσω του ΚΕΑΟ, που έχει μετατρέψει το δικαίωμα στην κοινωνική ασφάλιση σε δαμόκλειο σπάθη πάνω από τα κεφάλια των ασφαλισμένων. Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, πριν από λίγες μέρες ψηφίστηκε από τη Βουλή η ουσιαστική κατάργηση του νόμου για τα υπερχρεωμένα νοικοκυριά και η αντικατάστασή του από ένα πλαίσιο που αφήνει έρμαιο στις αρπακτικές διαθέσεις των τραπεζών και των funds ένα μεγάλο μέρος των δανειοληπτών.

Τα προβλήματα που τίθενται παραπάνω θέτουν και τον πήχη των διεκδικήσεών μας για την ανατροπή αυτής της κατάστασης. Το αναγκαίο πρόγραμμα για να αλλάξουμε την κατάσταση στη δικηγορία προς όφελος των ασθενέστερων οικονομικά συναδέλφων περιλαμβάνει μια σειρά από στόχους. Πρέπει να καταργηθούν όλοι οι αντιασφαλιστικοί νόμοι και το ΚΕΑΟ, οι πλειστηριασμοί λαϊκής κατοικίας και περιουσίας, καθώς και η υποχρέωση εγκατάστασης POS, ο νέος ΚΠολΔ, η φορολογία από το πρώτο Ευρώ, τα τεκμήρια, το τέλος επιτηδεύματος, η επιβολή ΦΠΑ και τα μέτρα της «απελευθέρωσης» του επαγγέλματος. Αυτά τα αιτήματα δεν είναι δυνατό να υλοποιηθούν στην εποχή της κρίσης, παρά μόνο αν αμφισβητήσουμε τη συνολική επίθεση του συστήματος σε βάρος μας μαζί με τους υπόλοιπους εργαζόμενους. Γι' αυτό και πρέπει να συνδυαστούν με άμεσους στόχους όπως η διατήρηση και διεύρυνση της προστασίας της λαϊκής κατοικίας και περιουσίας με βάση τον προηγούμενο νόμο για τα υπερχρεωμένα νοικοκυριά, αλλά και με έναν συνολικό αγώνα για τη διαγραφή του χρέους και το πέρασμα στο Δημόσιο του τραπεζικού συστήματος και των επιχειρήσεων στρατηγικής σημασίας με έλεγχο των εργαζόμενων στην παραγωγή και σε όλη την κοινωνία. Σ' αυτό το πλαίσιο εντάσσεται επίσης η πάλη για τα δημοκρατικά δικαιώματα και την απόκρουση της φασιστικής απειλής και του ρατσισμού.

Πώς θα τα πετύχουμε αυτά και με ποιες κοινωνικές συμμαχίες; Οι ηγεσίες πολλών Δικηγορικών Συλλόγων, όπως η προηγούμενη του ΔΣΘ, έχουν τεράστια ευθύνη για τον διασυρμό του κλάδου μας με τη συμμετοχή στην καμπάνια του ΝΑΙ στο δημοψήφισμα της 5ης Ιουλίου 2015. Όλοι και όλες θυμόμαστε ότι το βασικό επιχείρημα της κυβερνητικής

προπαγάνδας όταν απείχαμε ενάντια στο ασφαλιστικό Κατρούγκαλου ήταν ότι ο αγώνας μας αφορούσε τους μεγαλοδικηγόρους που (όντως) ήταν υπέρ των Μνημονίων. Με αυτό το δεδομένο, η κατά τα άλλα συζητήσιμη πρόταση για την ίδρυση Ομοσπονδίας ελεύθερων επαγγελματιών έχει ως προϋπόθεση την αλλαγή της δομής του συνδικαλισμού στον δικό μας κλάδο. Το προεδροκεντρικό σύστημα που επιβλήθηκε το 1954 και ο sui generis θεσμός της Ολομέλειας των Προέδρων που δεν υπάρχει σε κανένα άλλο κλάδο ή αντιπροσωπευτικό όργανο πρέπει να αλλάξουν και να ιδρυθεί ένα δευτεροβάθμιο συνδικαλιστικό όργανο των δικηγόρων, που θα προκύπτει από ένα δημοκρατικό συνέδριο εκλεγμένων αντιπροσώπων. Μόνο σ' ένα τέτοιο πλαίσιο θα αποτυπώνεται στοιχειωδώς η βούληση των συναδέλφων και θα είναι εφικτός ο πραγματικός συντονισμός με άλλους επαγγελματικούς κλάδους στη βάση των κοινών προβλημάτων και αγώνων πχ για την κατάργηση του τέλους επιτηδεύματος. Ακριβώς στον αντίποδα αυτής της λογικής βρίσκεται η Κοινωνική Συμμαχία με Εμπορικούς συλλόγους και τη ΓΣΕΕ, που έχει σαν γνώμονά της την ενίσχυση της ανταγωνιστικότητας και όχι τις ανάγκες της εργαζόμενης πλειοψηφίας.

Για να κερδίσουμε τη χαμένη συνδικαλιστική μας αξιοπιστία στα μάτια της κοινωνίας θα πρέπει να επιστρέψουμε στις καλύτερες αγωνιστικές παρακαταθήκες μας.

Θυμίζω ενδεικτικά ότι ο κόσμος της μαχόμενης δικηγορίας απέρριψε το νέο ΚΠολΔ με ποσοστό πάνω από 93% στο δικηγορικό δημοψήφισμα του Δεκεμβρίου 2014 και στήριξε με 60% την πρόταση για αποχή διαρκείας, σε κόντρα με την τότε ηγεσία της Ολομέλειας και ΔΣΘ που πρότειναν «στοχευμένες αποχές» για την τιμή των όπλων. Η κοινωνία τότε αγκάλιασε στους δικηγόρους που αγωνίστηκαν ενάντια στη χειροτέρευση της θέσης των διαδίκων της απονομής δικαιοσύνης προς όφελος των οικονομικά ισχυρών και την κατάργηση των προνομίων των εργατικών απαιτήσεων στις πτωχεύσεις υπέρ των Τραπεζών. Για να μπορέσουμε και πάλι να δώσουμε τέτοιους νικηφόρους αγώνες δεν πρέπει να τρέφουμε καμιά αυταπάτη ότι τα πράγματα θα καλυτερέψουν μέσω λόμπινγκ με τον εκάστοτε υπουργό Δικαιοσύνης. Στην επταετία των Μνημονίων αποδείχτηκε επανειλημμένα ότι δεν υπάρχουν περιθώρια για κλαδικές εξαιρέσεις. Η μόνη προοπτική που μας αξίζει είναι ο συντονισμός μας με τους υπόλοιπους εργαζόμενους σε μια κατεύθυνση συνολικής ανατροπής της πολιτικής που καταστρέφει τις ζωές μας.

Χαράλαμπος Κουρουνδής, μέλος ΔΣ ΔΣΘ